

17-05-2019

914

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Levaku, te zapisničarki Mateji Marjanović, upravnom sporu tužitelja C.I.O.M. d.o.o., Zagreb, Josipa Lončara 15, kojega zastupa opunomoćenik Jurica Tončić, odvjetnik u Zagrebu, Ignjata Đorđića 19, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, uz sudjelovanje zainteresirane osobe TECHTEX d.o.o., Varaždin, Adolfa Wisserta 3a, koju zastupa opunomoćenik Miroslav Rendić, odvjetnik iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Josip Kozjak i Miroslav Rendić iz Varaždina, Franjevački trg 11, radi predstečajne nagodbe, nakon zaključene javne i usmene rasprave dana 26. travnja 2019. godine, u nazočnosti opunomoćenika tužitelja i zainteresirane osobe, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 3. svibnja 2019. godine,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-423-01/15-01/689, URBROJ: 513-04/16-2 od 5. travnja 2016. godine.

II. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju, OIB: 32900007680 naknaditi zainteresiranoj osobi, OIB: 95765950511 trošak upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do isplate, a sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu ovom sudu dana 18. svibnja 2016. godine protiv rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-423-01/15-01/689, URBROJ: 513-04/16-2 od 5. travnja 2016. godine, kojim se odbija žalba tužitelja protiv rješenja Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR 02, KLASA: UP-I/110/07/15-01/8168, URBROJ: 04-06-15-8168-99 od 24. rujna 2015. godine, u postupku predstečajne nagodbe nad dužnikom TECHTEX d.o.o iz Varaždina. Potonjim rješenjem je odbačena prijava tražbine vjerovnika C.I.O.M. d.o.o. u postupku predstečajne nagodbe nad dužnikom TECHTEX d.o.o., u iznosu od 103.971.189,08 kn, uz naznaku da žalba ne odgađa izvršenje rješenja.

Tužitelj ističe da je dana 20. travnja 2016. godine zaprimio rješenje tuženika, kojim je odbijena žalba CE-ZA-R d.o.o., izjavljena protiv prvostupanjskog rješenja FINE, kojim se odbacuje prijava tražbine vjerovnika CE-ZA-R d.o.o. u iznosu od 103.477.172,28 kn u postupku predstečajne nagodbe nad dužnikom TECHTEX d.o.o. od 24. rujna 2015. godine. Prilikom donošenja rješenja tuženik je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te je isto tako počinio povrede odredbi članka 54. stavka 2. i 3. i članka 60. ZFPPN, kao i odredbe članka 8. ZUP-a. Tužitelj smatra da mu neosnovano odbačena tražbina u iznosu od 103.971.189,08 kn. Naime, neosnovani su navodi tuženika da tužitelj nije uz prijavu tražbine dostavio sve podatke i dokaze o prijavljenoj tražbini, sukladno članku 54. stavku 2. i 3. ZFPPN. Isto tako, tuženik pogrešno smatra da tužitelj nije, u roku određenom za dopunu prijave, otklonio nedostatke, odnosno nije priložio prijepise isprava iz kojih tražbina proizlazi u smislu pravne osnove, odnosno dokaz o postojanju tražbine i njezine visine. Naime, tražbina proizlazi iz Okvirnog ugovora o međusobnim pravima i obvezama vezanim uz prodaju imovine, odnosno prodaju i prijenos poslovnih udjela od 29. srpnja 2014. godine (dalje: Okvirni ugovor), a koji ugovor je tužitelj dostavio još uz prijavu tražbine od 21. srpnja 2015. godine. Stoga tužitelj nije mogao naknadno dostaviti FINI neki drugi dokaz, odnosno pozvati se na neku drugu pravnu osnovu, kada je jedini pravna osnova na kojoj se zasniva tužiteljeva tražbina upravo Okvirni ugovor, iz kojeg ugovora proizlazi pravo tužitelja na naknadu štete, a sve sukladno Zakonu o obveznim odnosima i dostavljenom ugovoru. Pri tome tužitelj upućuje na prijavu tražbine kojom isti potražuje od dužnika iznos od 38.364.835,56 kn na ime ugovorne kazne sukladno članku 10.5. Okvirnog ugovora. Ta tražbina tužitelja postoji neovisno o tome je li ugovor raskinut ili nije, tako da nije u pravu tuženik, a niti prvostupanjsko tijelo, kada od tužitelja traže dostavljanje dopune prijave. Uvidom u prijavu tražbine od 21. srpnja 2015. godine moguće je utvrditi da je tužitelj uz svaku pojedinu točku prijave tražbine dostavio dokaze kojima dokazuje visinu tražbine, odnosno njezino postojanje. Stoga tražbina tužitelja nije mogla biti odbačena zbog razloga navedenih u prvostupanjskom rješenju, nego je morala biti ispitana i utvrđena, odnosno osporena, ovisno o očitovanju dužnika. Zbog toga je tužitelj onemogućen sudjelovati u daljnjem tijeku predstečajne nagodbe, u kojem bi, obzirom na visinu odbačene tražbine, zajedno sa ostalim članicama CIOS grupe, čije prijave su također odbačene (C.I.O.S. MBO d.o.o., CE-ZA-R d.o.o. i C.I.O.S. d.o.o.), imao odlučujuću ulogu o odlučivanje o planu financijskog restrukturiranja.

Slijedom iznesenog tužitelj predlaže da sud poništi napadano rješenje i rješenje Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR 02, KLASA: UP-I/110/07/15-01/8168, URBROJ: 04-06-15-8168-99 od 24. rujna 2015. godine, te naloži tuženiku naknaditi tužitelju troškove upravnog spora.

U svom odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod razloga iznijetih u obrazloženju pobijanog rješenja, te predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba u svom odgovoru na tužbu predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev, jer je predmetni postupak predstečajne nagodbe proveden u skladu s zakonom, te nije došlo do nikakve povrede zakona, niti do pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, a što je detaljno obrazloženo u pobijanim rješenjima. Naime, prema ZFPPN nije potrebno rješenja obrazlagati na način kao da je riječ o sudskoj odluci, budući da prvostupanjsko tijelo niti nema dužnost provoditi sudski postupak, a niti izvoditi dokaze kao u sudskom postupku, te i sukladno tome obrazlagati na taj način. Pri tome se zainteresirana osoba poziva na članak 31. ZFPPN, te na članak 60. stavak 5. i 7. istog Zakona, koji propisuje da nagodbeno vijeće temeljem tablice ispitanih i utvrđenih tražbina donosi rješenje kojim se odlučuje koje su tražbine osporene, a koje su utvrđene, dok tražbine bez valjane pravne osnove odbacuje temeljem članka 54. stavka 3. ZFPPN. Nagodbeno vijeće je primjenom citiranih zakonskih odredbi navedeno i učinilo, budući da tužitelj nije postupio po traženju prvostupanjskog tijela, te je u tom smislu neprihvatljiva tvrdnja tužitelja da je pravna osnova njegove prijave tražbine

Okvirni ugovor. U prijavi tražbine je potrebno dostaviti valjanu pravnu osnovu, a što Okvirni ugovor koji dostavlja tužitelj zasigurno nije. Kada bi se prihvatila tvrdnja tužitelja, tada bi bilo koji vjerovnik mogao prijaviti bilo koji iznos s „nekakve osnove“, pa ako bi dužnik bio u poziciji da navedenu ekstremnu prijavu po visini prijavljene tražbine mora osporavati, tada ne bi uopće mogao uspjeti s postupkom predstečajne nagodbe, jer bi uvijek prelazio 25 % osporenih tražbina, a što bi mogao i biti cilj pojedinih navodnih vjerovnika, upravo kao u konkretnom slučaju. Radi izbjegavanja takvih zlouporaba, predviđeno je da svaki vjerovnik mora dostaviti valjanu pravnu osnovu za prijavu tražbine, a što tužitelj zasigurno nije dostavio. Budući da tužitelj nije dostavio pravomoćnu sudsku odluku po raskidu Novog okvirnog ugovora, evidentno je da je njegovu tražbinu trebalo odbaciti. Također nije prihvatljiva ni tvrdnja tužitelja o postojanju tražbine s osnove ugovorne kazne, budući da se ista temelji na samo jednoj jednostranoj mail poruci, bez ikakvog valjanog dokaza. Ista ujedno i teoretski ne može biti obračunata za eventualno ne dostavu dokumentacije, budući da je sukladno članku 10.5. Okvirnog ugovora ista ugovorena za svaku radnju koja je poduzeta radi neispunjenja svrhe ili realizacije odredaba ovog ugovora. Tužitelj u primopredajnom zapisniku jasno navodi da je zaprimio svu dokumentaciju, a i kasnije ne navodi koju to dokumentaciju navodno nije zaprimio. Stoga je prijava tražbine s te osnove potpuno bespredmetna. Ista ne može biti određena za navodnu ne dostavu dokumentacije, jer to ne spada u radnju za koju bi se ista mogla obračunavati.

Tužbeni zahtjev nije osnovan, a prema slobodnom uvjerenju suda, te na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, shodno članku 55. stavku 3. Zakona o upravnim sporovima.

Tijekom postupka izvršen je uvid u cjelokupni spis predmeta, te spis tuženika, a posebice u rješenje Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-423-01/15-01/689, URBROJ: 513-04/16-2 od 5. travnja 2016. godine (list 5-6 spisa), rješenje Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR 02, KLASA: UP-I/110/07/15-01/8168, URBROJ: 04-06-15-8168-99 od 24. rujna 2015. godine (list 7-8 spisa), zaključak Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR 02, KLASA: UP-I/110/07/15-01/8168, URBROJ: 04-06-15-8168-92 od 17. rujna 2015. godine (list 9-10 spisa), prijavu tražbine vjerovnika, ovdje tužitelja od 21. srpnja 2015. godine (list 11-16 spisa), zapisnik o utvrđivanju tražbina od 6. listopada 2015. godine, rješenje o utvrđivanju tražbina vjerovnika u iznosima prema tablici koja je sastavni dio ovog rješenja od 6. listopada 2015. godine, rješenje o otvaranju postupka predstečajne nagodbe nad dužnikom TECHTEX d.o.o. od 19. lipnja 2015. godine, te izjavu o raskidu Novog Okvirnog ugovora/ništetnosti Novog Okvirnog ugovora zbog mana volje (prijevare).

Kod donošenja odluke u ovom predmetu sud je polazio od sadržaja pobijanog rješenja od 5. travnja 2016. godine, kojim se odbija žalba tužitelja protiv rješenja Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR 02, KLASA: UP-I/110/07/15-01/8168, URBROJ: 04-06-15-8168-99 od 24. rujna 2015. godine, u postupku predstečajne nagodbe nad dužnikom TECHTEX d.o.o. iz Varaždina. Potonjim rješenjem je odbačena prijava tražbine vjerovnika C.I.O.M. d.o.o. u postupku predstečajne nagodbe nad dužnikom TECHTEX d.o.o., u iznosu od 103.971.189,08 kn, uz naznaku da žalba ne odgađa izvršenje rješenja. Protiv tog rješenja tužitelj je izjavio žalbu, u kojoj u bitnome navodi kako je prijavio potraživanje, te ga se zaključkom pozvalo dopuniti tražbinu. Navodi kako je odredba članka 8.3. Novog okvirnog ugovora, prema kojoj će se svi sporovi koji nastanu u svezi s predmetnim ugovorom rješavati pred Međunarodnim arbitražnim sudom Gospodarske komore u Beču u smislu Zakona o arbitraži i mirenju, ništetno. Nesporno je da su ugovorne strane tog ugovora fizičke osobe s prebivalištem u RH, odnosno pravne osobe sa sjedištem u RH. Tužitelj tvrdi da je Novi okvirni ugovor arbitrabilan, ali da mjesto arbitraže ne može biti izvan RH, jer su stranke u

sporu isključivo domaći pravni subjekti. Ugovorne stranke tog ugovora mogle su ugovoriti arbitražu, s time da ako se ne radi o sporu s međunarodnim obilježjem, arbitražu su mogle ugovoriti samo u RH, ali ne i u inozemstvu. Stoga je citirana odredba ugovora ništetna. Tužitelj dalje navodi kako nagodbeno vijeće nije ovlašteno ulaziti u analizu tražbina, jer je prijava tražbine u dovoljnoj mjeri razumljiva i jasna na način da su vidljivi svi elementi propisani člankom 54. ZFPPN. Tužitelj ističe kako dužnik nije ispunio svoju obvezu prema tom ugovoru, jer MBO postrojenje ne radi, niti može raditi onim kapacitetom za koji je isti jamčio, a što je potvrđeno i mišljenjem prof. dr. Rolanda Pombergera, dipl. ing. rudarstva.

Žalba nije osnovana. Naime, iz spisa predmeta je razvidno da je u postupku predstečajne nagodbe nad dužnikom, ovdje zainteresiranoj osobi Financijska agencija, Regionalni centar Zagreb, Nagodbeno vijeće HR 02 dana 19. lipnja 2015. godine svojim rješenjem otvorila postupak predstečajne nagodbe, te su istog dana oglasom pozvani vjerovnici da prijave svoje tražbine. Dana 21. srpnja 2015. godine tužitelj je podnio prijavu tražbine, a čiji sadržaj je bio nepotpun, jer nije priložena pravna osnova, odnosno dokaz na temelju kojeg prijavljuje svoje potraživanje. Stoga je isti pozvan zaključkom nagodbenog vijeća od 17. rujna 2015. godine da kao vjerovnik i žalitelj dostavi dopunu prijave tražbine, pravnu osnovu prijave, tj. dokaz o raskidu, odnosno pobijanju/relativnoj ništetnosti Okvirnog ugovora o međusobnim pravima i obvezama vezanim za prodaju i prijenos poslovnih udjela, ovjerenog kod javnog bilježnika dana 29. srpnja 2014. godine – Novi Okvirni ugovor, odnosno odluku nadležnog arbitražnog suda, sukladno toč. 8.3. Okvirnog ugovora, zaključno do 21. rujna 2015. godine, uz upozorenje da ukoliko ne postupi po nalogu da će njegova prijava biti odbačena. Kako u danom roku nije dostavljena dopuna prijave tražbine, to je pobijanim rješenjem prijava tražbina odbačena u cijelosti sukladno članku 54. stavku 3. ZFPPN. Pri tome tuženik citira članak 54. ZFPPN u cijelosti. Tuženik prihvaća obrazloženje nagodbenog vijeća, koje je dano u zaključku od 17. rujna 2015. godine, budući da u konkretnom slučaju tužitelj kao vjerovnik nije u roku određenom za dopunu prijave, otklonio nedostatke, odnosno nije priložio prijepise isprava iz kojih proizlazi pravna osnova tražbine, odnosno dokaz o postojanju tražbine i njezine visine.

Sud smatra da je pobijana odluka zasnovana na zakonu, te je prihvatio stajalište tuženika da je prijava tražbine tužitelja od 21. srpnja 2015. godine pravilno odbačena u cijelosti temeljem članka 54. stavka 3. ZFPPN, jer isti nije u roku određenom za dopunu prijave otklonio nedostatke, odnosno nije dao dokaz o postojanju tražbine i njezine visine, odnosno pravnu osnovu za to. Naime, tužitelj je zaključkom Nagodbenog vijeća od 17. rujna 2015. godine pozvan da u roku od tri dana od dana objave ovog zaključka dostavi pravnu osnovu prijave tražbine u ukupnom iznosu od 103.971.189,08 kn, tj. dokaz o raskidu, odnosno pobijanju/relativnoj ništavnosti Okvirnog ugovora, odnosno odluku nadležnog arbitražnog suda sukladno točki 8.3. Okvirnog ugovora. Jer, uvidom u spis predmeta utvrđeno je da je sadržaj prijave tražbine tužitelja kao vjerovnika od 21. srpnja 2015. godine nepotpun. Ta prijava tražbine temelji se na izjavi o raskidu Novog okvirnog ugovora zbog mana volje (prijevara), koja izjava predstavlja samo jednostranu izjavu vjerovnika, odnosno obavijest dužniku sukladno točki 10.1. Novog Okvirnog ugovora. Kako osnovanost ili neosnovanost činjenica koje dokazuju opravdanost raskida ugovora, te potraživanja koja iz njega proizlaze, može utvrditi samo nadležni Međunarodni arbitražni sud Gospodarske komore u Beču, kao što je ugovoreno 8.3. Novog Okvirnog ugovora, Nagodbeno vijeće se ne može upuštati u utvrđivanje tražbina, niti kao uvjetne tražbine, ako nema jasne dokaze i pravnu osnovanost sukladno članku 54. ZFPPN. Budući da tužitelj nije postupio po navedenom zaključku, onemogućeno je postupanje po prijavi tražbine vjerovnika, jer je ista nepotpuna, a članak 54. ZFPPN onemogućuje dokazni postupak glede prijavljenih tražbina, već propisuje da prijava tražbina sadrži pravnu osnovu tražbine i njezinu visinu, dokaz o postojanju tražbine i njezine visine, te naznaku o postojanju ovršne isprave. Kako tužitelj svoju prijavu tražbine temelji na

raskidu Novog Okvirnog ugovora, a prijavi nije priložio isprave koje to potvrđuju (bilo arbitražne ili sudske), proizlazi da je taj ugovor i dalje na snazi. Stoga tužitelj nije dokazao pravnu osnovu iskazanih točaka iz prijave tražbine vjerovnika, koje ukupno iznose 103.971.189,08 kn. U svezi s tim treba naglasiti da je člankom 60. stavkom 2. ZFPPN propisano da dužnik mora raspolagati javnom ili javnom ovjеровljenom ispravom, kako bi dokazao da je tražbina prestala, ukoliko za tražbine vjerovnika postoji ovršna isprava pa se iste smatraju utvrđenim tražbinama.

Uslijed iznijetog, a na temelju članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

Sud je odbio tužitelja sa zahtjevom za naknadom troškova upravnog spora, budući da članak 79. stavak 4. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10, 143/12, 152/14. i 29/17.) propisuje da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Stavak 3. citiranog članka propisuje da svaka stranka prethodno sama podmiruje troškove koje je prouzročila svojim radnjama, osim ako zakonom nije drukčije propisano.

Sud je dosudio zainteresiranoj osobi trošak upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn temeljem članka 79. stavka 4. ZUS-a, a koji se sastoji od sastava odgovora na tužbu - 2.500,00 kn i zastupanja na ročištu dana 26. travnja 2019. godine - 2.500,00 kn, te PDV-a - 1.250,00 kn. Radi se o opravdanom trošku shodno članku 79. stavku 1. ZUS-a, s time da se visina istog temelji na stavku 2. citiranog članka ZUS-a, a u svezi Tbr. 23. točke 1. Odvjetničke tarife.

U Zagrebu, 3. svibnja 2019. godine

Sudac:
Ivan Levak, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a).

Snježana Miletić – ovlaštena službenik
Snježana Miletić

